

LA NOTÍCIA DE L'ANY

Lactriu esparreguerina Anna Lizaran lidera amb una superba interpretació la posada en escena de l'obra «Agost» al Teatre Nacional de Catalunya, un espectacle d'alt nivell

TEATRE CRÍTICA

Assumpta Pérez

Barcelona

AGOST

► **Direcció:** Sergi Belbel. **Autor:** Tracy Lett. **Intèrprets:** Jordi, Banacolocha, Abel Folk, Montse German, Maife Gil, Anna Lizaran, Almudena Lomba, Òscar Molina, Clara de Ramon, Rosa Renom, Albert Triola, Manuel Veiga, Carles Velat i Emma Vilarasau. **Teatre Nacional de Catalunya.** Fins al 30 de gener. **Entrades exhaurides.**

Sergi Belbel dirigeix un dels grans esdeveniments teatrals del curs. Agost clourà les seves funcions el 30 de gener que ve i, a hora d'ara, ja no queda cap entrada per assistir a una obra on destaca Anna Lizaran.

■ Si *Agost* fos una església, una cúpula, un castell o un palau, tindria un apartat especial en el catàleg de ruta de la visita, que potser ocuparia més pàgines que l'edifici complet. En seria un potent i fantàstic pilar d'on sortirien la resta d'elements que componguessin la construcció arquitectònica. En el cas d'aquest espectacle, el pilar es diu Anna Lizaran sense cap mena de dubte ni discussió. La resta d'elements es deslliuren o s'enreden en un invisible cordó umbilical que els lliga al nucli familiar,

DAVID RUANO/TNC

Anna Lizaran s'erigeix en la gran protagonista del muntatge del TNC

a les terres on han crescut. Un aspecte clau per comprendre amb exactitud el desenvolupament de la història i per entendre les actituds, accions i decisions d'uns personatges que, sense saber-ho, són titelles en mans d'una fabulosa i manipuladora titellaire: Violet Weston (Anna Lizaran)

Agost s'inicia amb la desaparició de Beverly Weston (Carles Velat) en el moment que a la casa d'aquesta nissaga hi entra a servir una indígena americana per cuidar la senyora Weston, a qui han detectat una malaltia a la boca. Per aplacar els dolors, Violet esdevé una addicta a tot tipus de calmants. La desaparició del patriarca propicia l'arribada dels familiars més propers, sobretot les tres filles del matrimoni: Barbara (Emma Vilarasau), Ivy (Rosa Renom) i Karen (Montse German). Molt *txhekoviana*, amb la diferència que si

Les tres germanes de l'autor rus somiaven en el retorn a les seves ares, Moscou, les tres germanes d'*Agost* anhelaven fugir-ne. Un primer conflicte aparentment senzill però més complex del que sembla.

El cas és que la desaparició del patriarca Weston resulta una anèdota perquè, en realitat, és el pla perfecte i maquiavèlic per tal que s'obri una capsula de records i fets passats no gaire agradables que portaran a la total i absoluta dissolució i destrucció de la família, així com la d'alguns dels seus membres en particular.

Anna Lizaran és la indiscutible protagonista del muntatge: com si es tractés d'una parca, descabdella el fil dels esdeveniments a la seva conveniència i disposició en una espectacular habilitat per passar de botxí a víctima i viceversa. Pot convertir-se en el personatge més estimat i, en pocs segons, en

el més odiat. L'autèntic *tour de force* el manté amb Emma Vilarasau, la filla gran, que mostra una contundència i una força escènica brutals tot i quedar uns passos a darrere de Lizaran. No obstant això, la lluita actoral de les dues intèrprets és impressionant i esdevé un cop de puny directe per a l'espectador. Rosa Renom, la germana mitjana, és la materialització dels plans de la mare, submissa fins a la seva alliberació, tot i sofrir el llast d'anys de silenci i maquinacions. Montse German, la petita, és la filla que té un rol més anecdòtic, una dona que cerca l'atenció que no ha aconseguit mai dels seus progenitors i exemplifica el desequilibri emocional generalitzat. En aquest clima, la presència d'Abel Folk podria aportar una alenada d'aire fresc, però s'erigeix en un salvavides desaprofitat que acaba fugint del costat de la seva esposa (Vilarasau), impotent de veure com no pot lluitar contra la seva tossudesa ni contra el caràcter manipulador propi de la família Weston.

Per què *Agost*? L'angoixant i asfixiant calor d'Oklahoma (lloc on es desenvolupa l'acció) s'infiltra dins la casa dels Weston (impressionant i colossal escenografia de Max Glaenzel i Estel Cristià; l'espai escènic del Nacional ho permet) i acaba amarant i afectant cada un dels personatges. Tot el que es desvincula de l'autèntic nucli familiar és una distensió de la força, el suspens i la tensió que es manté a partir del segon acte.

Un espectacle de llarga durada (4 hores, entreactes inclosos) que possiblement és l'obra de gran format més destacada que s'ha vist a Barcelona en molt de temps. Una proposta de màxim gaudi per als qui ja en tinguin entrades, perquè fins i tot les de la setmana de pròrroga ja s'han exhaurit.